

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Noskové a soudců JUDr. Zoji Dvořákové a Mgr. Zdeňka Lehovce ve věci

žalobce: **Schumi Transport s.r.o.**, IČ 27552390,
se sídlem Svitavy, Františka Hrubína 888/20,
zast. Mgr. et Mgr. Šárkou Klodnerovou, advokátkou se sídlem Svitavy,
T. G. Masaryka 12,

proti
žalovanému: **O.T.E.C. CR, s.r.o.**, IČ 25115901,
se sídlem Praha 5, Butovická 35/592,
zast. Mgr. Jiřím Vránou, advokátem se sídlem Praha 2, Lazarská 11/6,

o zaplacení částky 21 780 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 30. srpna 2017, č.j. 15 C 345/2015-138,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobce **je povinen** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení v částce 4 560 Kč k rukám advokáta Mgr. Jiřího Vrány.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce na žalovaném domáhal zaplacení částky 21 780 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 36 300 Kč od 23.10.2014 do 6.5.2015 a s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 21 780 Kč od 7.5.2015 do zaplacení (výrok I.), uložil žalobci povinnost uhradit žalovanému

náhradu nákladů řízení v částce 20 520 Kč (výrok II.) a dále žalobci uložil povinnost zaplatit státu náklady svědeckého v částce 1 352 Kč (výrok III.).

2. Žaloba vycházela z tvrzení, že žalovaný si u žalobce dne 6.10.2014 objednal mezinárodní přepravu zboží z Hostivic do Barcelony ve Španělsku v rozsahu 10 europalet za sjednanou cenou 30 000 Kč + DPH. Datum nakládky bylo 6.10.2014, datum vykládky mělo být 8.10.2014. Žalobce objednávku potvrdil s tím, že dodáno bude 8.10.2014, případně 9.10.2014 ráno. Prodloužení termínu vykládky na 9.10.2015 bylo potvrzeno i telefonicky mezi jednatelem žalobce a zaměstnankyní žalovaného a tento dohodou prodloužený termín doručení byl žalobcem dodržen. Žalovaný však sjednanou cenu přepravy nezaplatil a odeslal žalobci dne 4.11.2014 dopis označený jako reklamace přepravy, dopisem ze dne 5.3.2015 pak žalobci oznámil, že doručení zboží bylo výslovně vymíněno na 8.10.2014, což má plynout z emailové korespondence mezi žalobcem a žalovaným. Žalovaný dne 7.5.2015 zaplatil jen částku 12 000 Kč plus DPH, tedy 14 520 Kč. Doplatek ceny přepravy byl předmětem žaloby.
3. Soud prvního stupně vzal za prokázané, že žalovaný si objednal dne 6.10.2014 u žalobce mezinárodní přepravu zboží z Hostivic do Barcelony v rozsahu 10 europalet za sjednanou cenu 30.000,- Kč + DPH. Datum nakládky bylo sjednáno na 6.10.2014 a datum vykládky na 8.10.2014. Žalobce objednávku potvrdil svým razítkem a podpisem přímo na objednávce a také emailem ze dne 7.10.2014, ve kterém současně uvedl, že objednávku potvrzuje s tím, že dodáno bude 8.10.2014, případně 9.10.2014 ráno. Řidič přijel na místo nakládky v Hostivicích dne 6.10.2014 v odpoledních hodinách a odjel kolem 19 hod. Na místo vykládky do Barcelony dorazil řidič 9.10.2014 v 6.36 hodin ráno. Žalobce za přepravu žalovanému vyúčtoval fakturou č. 1176/14 splatnou dne 22.12.2014 částku 36 300 Kč. Dne 4.11.2014 žalovaný u žalobce přepravu reklamoval z důvodu nedodržení termínu přepravy a dopisem ze dne 5.3.2015 odmítl hradit žalobci celou fakturovanou částku. Za přepravu žalovaný uhradil 12 000 Kč a DPH. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že objednávka byla potvrzena žalobcem již dne 6.10.2014 a tím byla uzavřena i smlouva o přepravě. Žalobce ničím neprokázal svá tvrzení, že žalovaný souhlasil s termínem vykládky dne 9.10.2014 v ranních hodinách, stejně tak nebylo prokázáno, že k překročení dodací lhůty došlo zaviněním žalovaného. Na základě svědeckých výpovědí svědků Š. a N. soud prvního stupně uzavřel, že žalobcem požadovaná cena 30 000 Kč byla vyšší než obvyklá cena obdobné přepravy a šlo o cenu za expresní přepravu. Žalobce však nezajistil, aby zboží dorazilo na místo vykládky včas, tudíž nemá nárok na požadované doplacení ceny za expresní přepravu. Žalobci vznikl pouze nárok na cenu přepravy ve standardní výši, která mu byla žalovaným uhrazena. Soud prvního stupně proto žalobu zamítl.
4. Proti rozsudku podal žalobce včas odvolání. V něm uvedl, že smlouva o přepravě byla uzavřena až písemným potvrzením objednávky žalobcem, které bylo odesláno emailem ze dne 7.10.2014, kde uvedl termín doručení dne 9.10.2014 v ranních hodinách. Vyjádřil přesvědčení, že podmínkou uzavření smlouvy je shoda smluvních stran na jejím obsahu. Žalobce nesouhlasil se závěrem soudu prvního stupně, dle něž byla mezi smluvními stranami přeprava sjednána jako expresní. Tuto skutečnost soud prvního stupně dovodil z výpovědi svědkyně Š. (zaměstnankyně žalovaného), která tak přepravu označila a to pravděpodobně s poukazem na sjednanou cenu, přitom ale současně ve své výpovědi uvedla, že standardní přeprava trvá 48 hodin. Požadoval-li dne 6.10.2014 žalovaný po žalobci dodání zboží do Barcelony do 8.10.2014 nejednalo se v žádném případě o expresní přepravu, ale o přepravu standardní. Žalobce nabídl, že přepravu zrealizuje za cenu, která pro něj byla za daných podmínek cenou obvyklou. Správný není ani závěr, že by žalobce sám o vlastní vůli změnil termín vykládky. O tom, že termín vykládky závisí na pružnosti nakládky, včetně jejího zahájení a zejména ukončení, informoval žalovaného prostřednictvím svědkyně Š. telefonicky

opakovaně. Zdržení na nakládce bylo potvrzeno jednak účastnickou výpovědí jednatele žalující společnosti a jednak výpovědí svědka V., naopak ji popírá svědek Netušil a svědkyně Š. (která však na nakládce přítomna nebyla a hovoří tak pouze zprostředkovaně). Soudu prvního stupně žalobce vytkl, že se nevypořádal s jeho námitkou, že na jeho email s výhradou pozdního doručení žalovaný nijak nereagoval. Je nepochybné, že byl-li pro žalovaného termín doručení do Barcelony dne 8.10.2014 podstatným, jistě by na takovou zprávu žalobce reagoval oznámením, že nelze takto jednostranně měnit podmínky dohody. Žalobce se proto domnívá, že z tohoto postupu žalovaného lze jednoznačně dovodit, že o výhradě pozdějšího doručení musela strana žalovaná vědět. Žalobce splnil své povinnosti ze smlouvy, když zboží dodal dne 9.10.2014 v ranních hodinách. Proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že se žalobě v celém rozsahu vyhová a přizná mu náhradu nákladů řízení.

5. Žalovaný se ve svém vyjádření k odvolání plně ztotožnil se závěry, k nimž soud prvního stupně dospěl, a navrhl rozsudek jako správný potvrdit.
6. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek podle ust. § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř., a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné, byť rozsudek soudu prvního stupně má vady.
7. Důvodná je námitka žalobce, že z provedeného dokazování nelze dovodit, že by sjednaná cena přepravy byla za expresní přepravu. Soud tento závěr učinil z výpovědi svědkyně Š., která je však rozporná, jak zmínil žalobce, když svědkyně na jednu stranu uvedla, že šlo o cenu za expresní dodání, a současně dodala, že doby 48 hodin pro dodání zboží do Barcelony je standardní. Další vadou rozsudku je absence právního hodnocení věci. Soud prvního stupně sice (správně) uvedl, že smlouva o přepravě se řídí Úmluvou o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (dále jen „CMR“), která byla ve sbírce zákonů vyhlášena pod č. 11/1975 Sb. Nicméně z úmluvy CMR pouze ocitoval ustanovení článků 17 a 25, aniž je právně aplikoval na projednávaný případ.
8. Správný je naopak závěr soudu prvního stupně, že mezi žalovaným a žalobcem byla uzavřena smlouva o přepravě zboží z Hostivic do Barcelony v rozsahu 10 europalet s termínem nakládky 6.10.2014 a s termínem vykládky 8.10.2014. Žalobce akceptoval objednávku žalovaného dne 6.10.2014, kdy přistavil svoje nákladní vozidlo na místo nakládky, převzal (prostřednictvím řidiče Davida V.) přepravované zboží i doklady ke zboží, mezinárodní nákladní list CZ C 4994143 a ložný list, tím došlo k uzavření smlouvy. Termín nakládky 6.10.2014 a vykládky 8.10.2014 byl uveden na ložném listu, který řidič žalobce David V. rovněž převzal, což potvrdil ve své svědecké výpovědi. Výhrada k termínu doručení, kterou učinil jednatel žalobce v e-mailu ze dne 7.10.2014 již na obsah uzavřené smlouvy neměla žádný vliv. V mezinárodním nákladním listu CZ C 4994143 i v ložném listu je rovněž uvedeno, že je přepravováno 10 europalet zboží. Dle čl. 8 úmluvy CMR je přitom při převzetí zásilky k přepravě dopravce povinen přezkoumat i správnost údajů v nákladním listě o počtu kusů a o jejich značkách a číslech a případné výhrady do nákladního listu zaznamenat. Dle čl. 9 úmluvy CMR je nákladní list, pokud není prokázán opak, věrohodným dokladem o uzavření a obsahu přepravní smlouvy, jakož i o převzetí zásilky dopravcem a neobsahuje-li nákladní list výhrady dopravce s jejich odůvodněním, platí právní domněnka, že zásilka a její obal byly v okamžiku převzetí dopravcem v dobrém zjevném stavu a že počet kusů, jejich značky a čísla se shodovaly s údaji v nákladním listě. V tomto případě bylo z nákladního listu prokázáno, že žalobce žádné výhrady k obsahu zásilky neuvedl. Pokud řidič žalobce David V. tvrdil ve své svědecké výpovědi, že zásilka byla nikoli na 10, ale na 19 europaletách, nelze k jeho tvrzení přihlídnout, když nesplnil svou povinnost zaznamenat tyto výhrady do nákladního listu. Správný je tedy závěr soudu prvního stupně, že žalobce neprokázal, že by překročení dodací

lhůty bylo zaviněno žalovaným, ale naopak žalobce nesplnil ujednání smlouvy a nezajistil, aby zboží dorazilo na místo vykládky včas.

9. Po právní stránce se smlouva o přepravě řídí nejen úmluvou CMR vyhlášenou pod č. 11/1975 Sb., ale také zákonem č. 89/2014 Sb., občanský zákoník, v něm ustanoveními o smlouvě o přepravě v § 2550 a násl. a obecnou částí závazkového práva v §§ 1721 až 2054. V řízení bylo prokázáno, že žalobce nesplnil dohodnutý termín doručení zboží a jeho plnění bylo tedy ve smyslu § 1914 občanského zákoníku vadné. Vzhledem k tomu, že vada plnění žalobce spočívala v opožděném doručení zboží, jde z povahy věci o vadu neodstranitelnou a žalovanému tak dle § 1923 občanského zákoníku vzniklo právo od smlouvy odstoupit, anebo se domáhat přiměřené slevy z ceny.
10. Odvolací soud zopakoval dokazování listinou ze dne 4.11.2014 označenou jako reklamacie přepravy, kterou Tereza Š. za žalovaného sdělila žalobci, že nedodržel sjednaný termín vykládky, a dopisem ze dne 5.3.2015, kterým právní zástupce žalovaného sdělil žalobci, že s ohledem na pozdní dodání zboží odmítá uhradit celou sjednanou cenu přepravy a uhradí pouze 12 000 Kč a DPH. Z těchto důkazů bylo prokázáno, že žalovaný žalobci vytkl vady přepravy a učinil tak před uplynutím šestiměsíční lhůty stanovené v § 1921 odst. 1 občanského zákoníku a uplatnil nárok na slevu, což je v souladu s § 1923 občanského zákoníku. Žalovaný sice své jednání právně nekvalifikoval jako uplatnění práva z vad, nicméně k právní kvalifikaci není povinen, rozhodující je, že obsahem jeho úkonů je jasné a určité vytknutí vady a požadavek na snížení ceny. Otázkou zůstalo, zda sleva byla žalovaným uplatněna v přiměřené výši. Touto otázkou se soud prvního stupně nezabýval, odvolací soud proto doplnil dokazování ceníky přepravného mezinárodní přepravy společností DOS Brno s.r.o., Kala Trans, s.r.o., elkawe s.r.o., a Autodoprava Chalupecký s.r.o. Z provedených důkazů bylo prokázáno, že cena přepravy DOS Brno s.r.o., činila 22,50 Kč za 1 km, u spol. Kala Trans, s.r.o., 29 Kč za 1 km, u spol. elkawe s.r.o., v rozmezí 30 – 35 Kč za 1 km a u spol. Autodoprava Chalupecký s.r.o. 40 Kč za 1 km, průměrná cena přepravy tak činí 31 Kč za 1 km. Odvolací soud vyšel z tvrzení jednatele žalobce uvedené v jeho účastnické výpovědi, že přeprava se uskutečnila vozidlem s nosností do 12 tun s nákládkou do 8 ložných metrů a celková vzdálenost činila 1 700 km. Při vzdálenosti 1 700 km tak celková cena přepravy činila 52 700 Kč (31 x 1 700). V řízení před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že objem zboží, které žalobce pro žalovaného převážel, činil 2 ložné metry, což bylo prokázáno nejen z výpovědi svědků Š. a N., ale především z objednávky přepravy, kde je objem 2 ložné metry uvedeno. Pokud tedy byla přeprava vykonána vozidlem s objemem nákladu 8 ložných metrů a podíl nákladu žalovaného činil 2 ložné metry, tedy jednu čtvrtinu, odpovídá obvyklá cena přepravy jedné čtvrtině z částky 52 700 Kč, což činí 13 175 Kč. Při obvyklé ceně přepravy daného objemu zboží ve výši 13 175 Kč, lze označit slevu, kterou žalovaný uplatnil, když žalobci uhradil částku 12 000 Kč a DPH (celkem 14 520 Kč) za zcela přiměřenou povaze vady, tedy pozdnímu doručení zboží. Soud prvního stupně tak přes výše uvedené vady rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že žalobci nevznikl nárok na požadovaný doplatek ceny přepravy.
11. Odvolací soud proto postupoval dle § 219 o.s.ř. a rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil včetně správných výroků o náhradě nákladů řízení mezi účastníky řízení navzájem a mezi žalobcem a státem.
12. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. Žalovaný byl v odvolacím řízení plně úspěšný a byl zastoupen advokátem, odvolací soud mu proto přiznal odměnu za dva úkony právní služby (sepis vyjádření k odvolání a účast

u jednání) po 1 980 Kč dle ust. § 9 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a paušální náhradu za dva úkony po 300 Kč dle ust. § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., celkem tedy 4 560 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. c o.s.ř.).

Praha 18. ledna 2018

JUDr. Irena N o s k o v á v. r.
předsedkyně senátu